

Sygn. akt VII Ua 4/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2023 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 stycznia 2023 roku w Warszawie

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z udziałem (...) Bank S.A. w W.

o zasiłek chorobowy

w związku z odwołaniem M. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 stycznia 2021r., znak: (...)

na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 listopada 2021r., sygn. akt VI U 111/21

1. prostuje omyłkę pisarską w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że w miejsce słów „przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.” oraz „od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.” wpisuje słowa „przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.” oraz „od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.”;

2. oddala apelację;

3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz M. W. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2021r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, orzekając w sprawie odwołania M. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 stycznia 2021r., znak: (...), zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu się prawo do zasiłku chorobowego za okres od 8 listopada 2020r. do 15 lutego 2021r.

Sąd Rejonowy ustalił, że M. W. był zatrudniony w (...) Bank (...) S.A do grudnia 2020r. W okresie zatrudnienia u tego płatnika był niezdolny do pracy m.in.:

- od 5 października 2019r. do 13 marca 2020r. z powodu schorzeń psychiatrycznych - reakcji na ciężki stres i zaburzeń adaptacyjnych F43 i epizodu depresyjnego F32;

- od 19 marca 2020r. do 27 marca 2020r. z powodu objawów dotyczących przewodu pokarmowego R19;
- od 30 marca 2020r. do 1 kwietnia 2020r. z powodu ostrego zapalenia górnych dróg oddechowych J06;
- od 2 kwietnia 2020r. do 17 kwietnia 2020r. z powodu ostrego zapalenia gardła J02;
- od 20 kwietnia 2020r. do 15 września 2020r. z powodu bóli grzbietu M54;
- od 21 września 2020r. do 2 października 2020r. z powodu zapalenia gardła J02;
- od 5 października 2020r. do 15 lutego 2021r. z powodu schorzeń psychiatrycznych - reakcji na ciężki stres i zaburzeń adaptacyjnych F43 i epizodu depresyjnego F32.

Niezdolność do pracy od 5 października 2020r. do 15 stycznia 2021r. była spowodowana schorzeniami psychiatrycznymi niemającymi związku z niezdolnościami do pracy od 19 marca 2020r. do 2 października 2020r., spowodowanymi schorzeniami somatycznymi. Po okresie poprzedniej niezdolności do pracy od 5 października 2019r. do 13 marca 2020r. z przyczyn psychiatrycznych, odwołujący odzyskał zdolność do pracy od 14 marca 2020r. Ponownie z przyczyn psychiatrycznych stał się niezdolny do pracy od 5 października 2020r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie opinii biegłej M. L., która to opinia została sporządzona w sposób rzetelny, na podstawie obszernej dokumentacji medycznej złożonej przez odwołującego oraz po zbadaniu odwołującego. Żadna ze stron nie kwestionowała ustaleń biegłego psychiatry w tej sprawie, nie wносиła również o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej lub opinii innego biegłego.

Dokonując rozważań prawnych, Sąd Rejonowy przywołał przepisy prawa dotyczące zasiłku chorobowego, w szczególności art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Zgodnie z tym przepisem zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Ponadto Sąd Rejonowy podkreślił, że zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 ww. ustawy, do okresu, o którym mowa w art. 8, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Powyższy okres 182 dni jest tzw. okresem zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Wobec tego kwestią rozstrzygającą jest to, czy niezdolności do pracy były spowodowane schorzeniami tożsamymi oraz to, czy w okresach przerw pomiędzy kolejnymi zwolnieniami, odwołujący był zdolny do pracy.

Sąd Rejonowy podzielił przesądzający powyższą kwestię pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2018r., sygn. akt III UK 192/17, w której jednoznacznie orzeczono, że w art. 9 ust. 1 ustawy z 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa mowa jest o nieprzerwanej niezdolności do pracy, bez rozróżnienia na niezdolność spowodowaną tą samą, czy inną chorobą. Wynika zatem z tego, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby. Dopiero wówczas, gdy między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy występują przerwy, w których ubezpieczony był zdolny do pracy, wliczanie poprzedniego okresu tej niezdolności zależy od rodzaju choroby. Nowy okres zasiłkowy otwiera kolejna niezdolność do pracy powstała po minimum jednodniowej przerwie od poprzedniej i spowodowana inną chorobą niż uprzednio. Jeżeli natomiast przerwy występują między poszczególnymi niezdolnościami do pracy spowodowanymi tą samą chorobą, to mamy do czynienia w dalszym ciągu z tym samym okresem zasiłkowym, o ile przerwa między tymi absencjami nie przekracza 60 dni.

Sąd Rejonowy, nie posiadając wiedzy z zakresu medycyny, koniecznej do oceny, czy schorzenia, na które cierpiał odwołujący były tożsame, współistniejące czy też różne, zasięgnął opinii biegłego z zakresu psychiatrii M. L.. Opinia biegłej nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Biegła M. L. sporządziła opinię, która stanowiła podstawę dokonania ustaleń przez Sąd Rejonowy.

Zdaniem Sądu Rejonowego, odwołujący w okresie od 20 kwietnia 2020r. do 2 października 2020r. był niezdolny do pracy z przyczyn somatycznych - nie dotyczących psychiki. Sąd Rejonowy podkreślił, że odwołujący okresowo doświadcza niezdolności do pracy z powodu schorzeń psychiatrycznych - epizodu depresyjnego oraz zaburzeń adaptacyjnych, ale te niezdolności do pracy ustępują i następuje stan zdolności do pracy z tego powodu. Odwołujący odzyskał zdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych w dniu 14 marca 2020r. i zdolność do pracy akurat z tej przyczyny trwała do 4 października 2020r. W okresie od 20 kwietnia do 2 października 2020r. nie powstała ponowna niezdolność do pracy odwołującego. Sąd Rejonowy wskazał, że odwołujący był zdolny do pracy w okresach od 18 do 19 kwietnia 2020r., od 16 do 20 września 2020r. oraz od 3 do 4 października 2020r. W ocenie Sądu Rejonowego powyższe oznacza tym samym, że nie istniała nieprzerwana niezdolność do pracy od 20 kwietnia 2020r. do 15 lutego 2021r. Sąd Rejonowy podkreślił dalej, że skoro w tym okresie odwołujący się był niezdolny do pracy z różnych przyczyn i niezdolności do pracy nie następowały po sobie bez przerw, to nie mogą być wliczone do jednego okresu zasiłkowego. Sąd Rejonowy uznał, że niezdolność do pracy od 5 października 2020r. do 15 lutego 2021r. podlega zaliczeniu do nowego okresu zasiłkowego, ponieważ niezdolności do pracy w tym okresie nie są tożsame lub współistniejące z tymi trwającymi do 2 października 2020r.

Mając na względzie fakt, że odwołujący nie wykorzystał okresu zasiłkowego z dniem 7 listopada 2020r., ponieważ do tego dnia nie upłynęło 182 dni liczone od 5 października 2020r., to w ocenie Sądu Rejonowego zachował prawo do zasiłku chorobowego za okres od 5 października 2020r. do 15 lutego 2021r. Wobec powyższego Sąd Rejonowy zmienił zaskarżoną decyzję (wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe z dnia 18 listopada 2021r. wraz z uzasadnieniem, k. 155 i 162 – 163 a.s.).

Apelację od powyższego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w całości i zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, a w konsekwencji wyprowadzenie błędnego wniosku, zgodnie z którym w przypadku odwołującego się nie nastąpiło wyczerpanie tzw. okresu zasiłkowego.

Wnosząc o zmianę wyroku i oddalenie odwołania, pełnomocnik organu rentowego podkreślił, że zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił odwołującemu się prawa do zasiłku chorobowego za okres od 8 listopada 2020r. do 15 lutego 2021r., wskazując, że niezdolności do pracy od 20 kwietnia 2020r. do 18 lipca 2020r., od 20 lipca 2020r. do 15 września 2020r. oraz od 5 października 2020r. do 15 lutego 2021r. należy ustalić w ramach jednego okresu zasiłkowego.

Organ rentowy podkreślił, że w ocenie lekarza orzecznika ZUS choroba powodująca niezdolność do pracy od 5 października 2020r. do 4 grudnia 2020r. była rozpoznana przed dniem 15 września 2020r.

W dalszej części uzasadnienia środka odwoławczego, organ powołał się na uzyskaną w toku postępowania sądowego opinię sądowo psychiatryczną, z której wynika, że „schorzenie powodujące niezdolność do pracy od 5 października 2020r. do 4 lutego 2021r. było rozpoznawane przed dniem 15 września 2021r. - F32, ale nie powodowało przed przerwą w okresie zasiłkowym, tj. do 5 października 2020r. niezdolności do pracy M. W.”.

Opierając się na ww. opinii, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję, jednak w ocenie Zakładu opinia w tym kształcie nie dawała podstaw do takiej zmiany. W przywołanym wyżej fragmencie opinii biegły jednoznacznie stwierdził, że niezdolność do pracy oznaczona kodem F-32 trwała u odwołującego się w okresie od 5 października 2020r. do 4 lutego 2021r. Wobec powyższego, zdaniem organu rentowego, musiało dojść do wyczerpania okresu zasiłkowego (apelacja organu rentowego z dnia 30 grudnia 2021r., k. 166 a.s.).

W odpowiedzi na apelację z dnia 10 marca 2022r. ubezpieczony M. W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania przed sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik ubezpieczonego podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, podkreślając w szczególności, że wskazywane przez wnoszącego apelację naruszenie art. 233 k.p.c. nastąpiłoby w sytuacji, w której Sąd inaczej niż strona oceniłby wiarygodność dowodu. Zdaniem ubezpieczonego taka sytuacja nie wystąpiła w przedmiotowej sprawie. Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku jednoznacznie i w wyczerpujący sposób wskazał ustalony stan faktyczny oraz materiał dowodowy, który stanowił podstawę do ustalenia stanu faktycznego. Organ w toku postępowania nie kwestionował ustaleń i oceny, dokonanych przez biegłego (nie kwestionował ich również lekarz orzecznik). W opinii ubezpieczonego, z analizy apelacji wynika ponadto, że w istocie organ rentowy nie podważa dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, co dowodzi jednoznacznie faktu, że postawiony zarzut jest bezzasadny.

Następnie ubezpieczony podkreślił, że bezzasadne jest twierdzenie organu, jakoby Sąd Rejonowy wyprowadził błędne wnioski z materiału dowodowego. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu do wyroku dokładnie ustalił stan faktyczny oraz dokonał subsumcji normy prawnej. Słusznie uznał zatem, że w okolicznościach faktycznych sprawy okres zasiłkowy nie zakończył się w dniu 7 listopada 2020r., ponieważ w dniu 5 października 2020r. rozpoczął się nowy okres niezdolności do pracy (odpowiedź na apelację z dnia 10 marca 2022r., k. 183-185 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Celem postępowania apelacyjnego jest ponowne rozpoznanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym, przy czym prawidłowa ocena prawna, może być dokonana jedynie na podstawie właściwie ustalonego stanu faktycznego sprawy, którego kontrola poprzedzać musi ocenę materialno-prawną. Jeżeli bowiem sąd I instancji błędnie ustali kluczowe dla rozstrzygnięcia fakty, to nawet przy prawidłowej interpretacji stosowanych przepisów prawa materialnego, wydany wyrok nie będzie odpowiadał prawu. Innymi słowy, subsumcja nie odpowiadających prawdzie przedmiotowo istotnych ustaleń faktycznych skutkuje naruszeniem prawa materialnego, a pamiętać należy, że kontroli w tym zakresie sąd odwoławczy dokonuje z urzędu (por. uchwała SN z 31.01.2008r. III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, Biul. SN 2008/1/13, Wspólnota 2008/7/44, Prok. i Pr.-wkl. 2009/6/60).

Uwzględniając powyższe, Sąd II instancji w pierwszej kolejności przeanalizował ustalenia faktyczne, jakie poczynił Sąd Rejonowy. Są one prawidłowe, ponieważ Sąd I instancji adekwatnie do treści przedstawionych przez strony dokumentów oraz opinii biegłej sądowej psychiatry, dokonał ustaleń dotyczących okresów niezdolności do pracy M. W. oraz chorób, które je powodowały. Organ rentowy, formułując zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., zarzutu tego należycie nie uzasadnił, a nawet sformułował go w sposób nie w pełni jasny, jednak przed przedstawieniem szczegółowej argumentacji w tym zakresie, wstępnie należy przypomnieć, że wskazany przepis przewiduje, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Wyrażona w tym przepisie zasada swobodnej oceny dowodów nakłada na sądy obowiązek stosowania takiego rozumowania przy analizie materiału dowodowego, który jest zgodny z wymogami wyznaczonymi przepisami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia. Sądy są obowiązane rozważyć materiał dowodowy w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, a także odnosząc je do pozostałego materiału dowodowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999r., II UKN 685/98). Podniesienie skutecznego zarzutu naruszenia przez sąd swobodnej oceny dowodów wymaga udowodnienia, że powyższa okoliczność nie zachodzi, konieczne jest zatem wskazanie nieprawidłowości procesu myślowego przeprowadzonego przez sąd, do których doszło przy przyjęciu kryteriów oceny dowodów lub na etapie stosowania kryteriów oceny podczas analizy dowodów. Nieprawidłowości powinny mieć charakter obiektywny, to jest niezależny od indywidualnych doświadczeń życiowych i poglądów stron. To zaś oznacza, że nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy

dowodowej lub niesłuszne im je przyznając (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 stycznia 2001r., IV CKN 970/00; z dnia 12 kwietnia 2001r., II CKN 588/99; z dnia 10 stycznia 2002r., II CKN 572/99; z dnia 6 listopada 1998r., II CKN 4/98).

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy ocenił omawiany zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jako chybiony. Sąd I instancji szczegółowo opisał stan faktyczny sprawy, precyzyjnie wskazał na jakich dowodach i okolicznościach oparł swoje ustalenia, a następnie zaprezentował wywód prowadzący do wydania zaskarżonego rozstrzygnięcia. Z kolei organ rentowy, który zarzucił przeprowadzenie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, jedyne na co wskazał, to fragment opinii biegłej sądowej M. L. – ten sam, który stał się podstawą ustaleń i wniosków Sądu Rejonowego. W takim przypadku nie może być mowy o naruszeniu przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Jeśli Sąd poczynił ustalenia adekwatne do tego, co wynika z opinii biegłej, którą ZUS zaakceptował i której fragment – tożsamy z tym, który Sąd I instancji ocenił jako istotny - powołał w treści apelacji, to trudno zarzut, o którym mowa, ocenić jako zasadny, a nawet jako zrozumiały. Z fragmentu opinii, powołanego w apelacji, wynika że schorzenie M. W. oznaczone numerem F32, powodujące niezdolność do pracy od 5 października 2022r. do 4 lutego 2021r., było rozpoznane przed 15 września 2020r., ale przed przerwą w okresie zasiłkowym, tj. do 5 października 2020r., nie powodowało niezdolności do pracy. To z kolei, wbrew stanowisku ZUS, musi oznaczać, że okresu niezdolności do pracy od 5 października 2020r. do 15 lutego 2021r. nie należy zaliczać do tego samego okresu zasiłkowego, do którego zostały zaliczone niezdolności do pracy przypadające przed tym okresem. W tym jednak zakresie konieczna jest analiza przepisów prawa materialnego. Co prawda ich naruszenia organ rentowy nie zarzucił, niemniej jednak Sąd Okręgowy takiej oceny dokonuje z urzędu. Przeprowadzając ją w przedmiotowej sprawie, należy przypomnieć, że art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn. Dz. U. z 2022r., poz. 1732) przewiduje, że zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

W myśl art. 9 ust. 1 powołanej ustawy, do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Art. 9 ust. 2 przewiduje z kolei, że do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzednich niezdolności do pracy, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Do okresu zasiłkowego nie wlicza się okresów niezdolności do pracy przypadających przed przerwą nie dłuższą niż 60 dni, jeżeli po przerwie niezdolność do pracy wystąpiła w trakcie ciąży.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 19 sierpnia 2020r. (I UK 162/19), nawiązując do wcześniejszego orzecznictwa, wyjaśnił że według zacytowanego art. 9 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, niezdolność do pracy spowodowana tą samą chorobą podlega zliczeniu z poprzednimi okresami absencji, jeśli przerwa nie przekraczała 60 dni. Oznacza to, że określenie "ta sama choroba", rozumiane funkcjonalnie jako przyczyna niezdolności do pracy, warunkuje długość prawa do zasiłku. Na grunt normatywny przeniesiono zatem kwestię pochodzącą z systematyki medycznej. Nie ma bowiem wątpliwości, że tożsamość chorobową należy oceniać nie z punktu widzenia prawnego, ale medycznego. Zapatrywanie to znajduje potwierdzenie w tym, że z przepisów ustawy zasiłkowej nie można wyinterpretować nawet dyrektyw kierunkowych, umożliwiających odwzorowanie reguł podziału chorób. Możliwe jest jedynie założenie, że poza tymi samymi schorzeniami istnieją również inne choroby (nie takie same), nie wiadomo jednak jakimi czynnikami należy dokonać rozróżnienia (wyrok Sądu Najwyższego z 5 maja 2016r., II BU 4/15, LEX nr 2052405). Artykuł 9 ust. 2 ww. ustawy abstrahuje od etiologii chorób wliczanych do okresu zasiłkowego. Zgodnie z gramatyczną wykładnią tego przepisu nie jest więc istotne, czy tę samą chorobę, rozumianą jako opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, powodował ten sam czy inny "czynnik zewnętrzny", lecz aby tak rozumiana "ta sama choroba" powodowała powstanie ponownej niezdolności do pracy w okresie nieprzekraczającym 60 dni, przy czym nie ma znaczenia, czy w czasie przerwy pomiędzy tymi samymi chorobami wystąpiło jakiegokolwiek inne schorzenie niewliczane do okresu nieprzerwanej niezdolności do pracy, o którym mowa w art. 9 ust. 1 (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2015r., I UK 408/14, LEX nr 1814906). Użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia

społecznego w razie choroby i macierzyństwa pojęcia "ta sama choroba", nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD-10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2012r., I BU 14/11, LEX nr 1215397). Ustanie "poprzedniej niezdolności do pracy" oznacza ustanie niezdolności do pracy, w znaczeniu medycznym (uchwała Sądu Najwyższego z 2 września 2009r., II UZP 7/09, OSNP 2010 nr 7-8, poz. 93).

W przedmiotowej sprawie, rozważając czy niezdolność do pracy od 5 października 2020r. do 15 lutego 2021r. powinna być zaliczona do okresu zasiłkowego, który według ZUS zakończył się z dniem 7 listopada 2020r., czy też nie, Sąd miał na względzie, że wcześniejsza niezdolność do pracy odwołującego zakończyła się z dniem 2 października 2020r. Po tym wystąpiła dwudniowa przerwa, nie zaistniała zatem sytuacja, by niezdolność do pracy rozpoczynająca się z dniem 5 października 2020r. mogła być zaliczona do tego samego okresu zasiłkowego w oparciu art. 9 ust. 1 powołanej ustawy. Analizując treść art. 9 ust. 2, Sąd Okręgowy również nie stwierdził możliwości, by okres niezdolności do pracy spowodowany chorobą oznaczoną symbolem F32, rozpoczynający się 5 października 2020r., był zaliczony do okresu zasiłkowego kończącego się, według ZUS, z dniem 7 listopada 2020r. Poprzednia niezdolność do pracy M. W., wywołana tą samą chorobą, zakończyła się z dniem 13 marca 2020r. Potwierdza to dokumentacja medyczna dotycząca leczenia psychiatrycznego odwołującego, zaświadczenie lekarskie z dnia 13 marca 2020r., wystawione przez lekarza psychiatrę, wskazujące na odzyskanie zdolności do pracy na zajmowanym stanowisku oraz przede wszystkim opinia biegłej sądowej M. L.. Biegła potwierdziła, że M. W. w okresie między 14 marca 2020r. a 4 października 2020r. z przyczyn psychiatrycznych był zdolny do pracy. Nie leczył się wówczas psychiatrycznie, jego stan psychiczny był stabilny, a poza tym lekarz psychiatra potwierdził odzyskanie zdolności do pracy. W takiej sytuacji nie ma podstaw, aby niezdolność do pracy od 5 października 2020r. została uwzględniona w ramach tego samego okresu zasiłkowego co niezdolność do pracy istniejąca do dnia 2 października 2020r. Jeszcze raz należy stanowczo podkreślić, że M. W. między 14 marca 2020r. a 4 października 2020r. był niezdolny do pracy z powodu schorzeń dotyczących innych narządów i układów, nie mających nic wspólnego z jego stanem psychicznym. Psychiatrycznie nie leczył się i nie był w tym czasie niezdolny do pracy z uwagi na schorzenie tego układu. To z kolei oznacza, że fakt, iż taka sytuacja miała miejsce wcześniej, nie przesądza o konieczności zaliczenia wszystkich okresów niezdolności do pracy do jednego okresu zasiłkowego. Oceny tej nie zmienia okoliczność, że schorzenie oznaczone symbolem F32 to choroba przewlekła. Choroby przewlekłe mogą powodować – tak jak w przypadku odwołującego - niezdolność do pracy jedynie w okresach szczególnego nasilenia dolegliwości (w zależności od wielu czynników, ale też charakterystyki konkretnego schorzenia). Na szczególną uwagę zasługuje również fakt, iż takie choroby mogą współistnieć w tym samym czasookresie w jednym organizmie, jednakże niezdolność do pracy mogą one wywoływać w różnych okresach czasu (pomimo współistnienia, nie zawsze jednakowo wpływają na organizm człowieka, a zatem nie zawsze wszystkie schorzenia powodują niezdolność do pracy w tym samym czasie).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że brak podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. Organ rentowy nie wykazał zasadności swojej argumentacji, zaś podniesiony w apelacji zarzut stanowił jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego. Apelacja, jako bezzasadna, podlegała więc oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Na podstawie art. 350 § 3 k.p.c. Sąd Okręgowy z urzędu sprostował omyłki pisarskie w wyroku Sądu I instancji.

O kosztach zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.).

sędzia Agnieszka Stachurska